

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **SCONTO, s.r.o.**, se sídlem Mánesova 1277/5, Hradec Králové, proti žalovanému: **Celní úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2019, č. j. 31 Af 8/2018 - 140,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2019, č. j. 31 Af 8/2018 - 140, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala určení, že opakovaná kontrola po propuštění dovezeného zboží zaměřená na ověření země původu tohoto zboží, jež byla zahájena žalovaným dne 5. 6. 2017, byla nezákonná. Podle jejího názoru nebyly k provedení kontroly splněny podmínky dle § 85 odst. 5 a 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“), byla provedena po uplynutí prekluzivní lhůty a v rozporu se sekundárním právem EU, konkrétně s prováděcím nařízením Komise (EU) 2016/278 ze dne 26. 2. 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „prováděcí nařízení Komise 2016/278“).

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že zásah spočívající v zahájení předmětné kontroly byl nezákonný. Především uvedl, že spor mezi žalobkyní a žalovaným byl veden o to, zda byl žalovaný před zahájením opakované kontroly povinen přihlédnout k prováděcímu nařízení Komise 2016/278, které konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků pocházejících z Čínské lidové republiky zrušilo a stanovilo, že řízení týkající se tohoto

dovozu se zastavuje, nebo zda měl postupovat pouze podle nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení Rady č. 91/2009“), které naopak povinnost vyměřit antidumpingové clo celním orgánům ukládalo.

[3] Krajský soud shledal, že řízení týkající se antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích materiálů se na základě čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 měla zastavit. Zahájení opakované kontroly tedy nemělo s ohledem na uvedené ustanovení vůbec proběhnout, žalovaný neměl vyvíjet žádnou činnost v tomto směru. Za těchto okolností nepovažoval krajský soud za nutné dále zkoumat zákonnost postupu žalovaného, neboť již tento postup stačil pro vyslovení jeho nezákonnosti.

II. Kasační stížnost žalovaného, vyjádření žalobkyně a další vyjádření žalovaného a žalobkyně

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud nesprávně odkázal na čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 a podmínil tím účinnost nařízení Rady č. 91/2009 upravujícího uložení antidumpingového cla na zboží dovezené z Čínské lidové republiky. Zahájení kontroly po propuštění zboží proběhlo dle stěžovatele v souladu s právními předpisy, a není tedy nezákonné.

[5] Stěžovatel především namítá, že z žádného ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex“), který upravuje mimo jiné i samotnou kontrolu po propuštění zboží (čl. 48 celního kodexu), nevyplývá, že by mohly celní orgány tuto kontrolu provést pouze tehdy, budou-li mít již v okamžiku zahájení postaveno na jisto, že by na kontrolní zjištění (bez ohledu na výsledek) bylo nutné aplikovat konkrétní právní předpis. Smyslem provedení kontroly bylo postavit na jisto, či naopak vyvrátit skutečnosti, které byly předmětem kontroly, tj. zjistit původ kontrolovaného zboží. Teprve potom bylo na místě zvažovat, jaké právní předpisy budou aplikovány. V projednávaném případě by tedy musely mít celní orgány postaveno na jisto, že bude v řízení navazujícím na kontrolu aplikované nařízení upravující dovoz spojovacího materiálu z Čínské lidové republiky, byť by se třeba o čínský původ zboží vůbec nepotvrdil. V okamžiku zahájení kontroly však nejsou a ani nemohou být známy skutečnosti, které mají být výsledkem ověření. Nemůže být ani jisté, jaké postupy (včetně aplikace příslušných právních norem) budou po ukončení kontroly použity. Účinnost prováděcího nařízení Komise 2016/278 mohla mít vliv až na řízení navazující na učiněná zjištění, že dovezené zboží je čínského původu, ale ne na oprávnění k zahájení a provedení kontroly po propuštění zboží. Podle stěžovatele se měl krajský soud v první řadě zabývat otázkou, zda byly splněny podmínky pro opakování kontroly po propuštění zboží.

[6] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud vyložil nesprávně i samotný čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278. V tomto ustanovení použité spojení „*řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje*“ se podle stěžovatele nevztahuje k jednotlivým vyměřovacím a doměřovacím řízením vedeným v každém členském státě Evropské unie orgány státní správy obdobnými, jako je stěžovatel. Řízení, které se na základě tohoto ustanovení zastavuje, je antidumpingové řízení zahájené Evropskou komisí dne 9. 11. 2007, které vedlo k přijetí antidumpingového cla při dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (a vydání nařízení Rady č. 91/2009). K podpoře uvedené argumentace popsal stěžovatel i vývoj ohledně časové působnosti relevantních právních předpisů.

pokračování

[7] Stěžovatel především poukazuje na skutečnost, že celní dluh žalobkyně vznikl přijetím celních prohlášení a propuštěním konkrétního zboží žalobkyně dne 21. 6. 2012 (JSD č. MRN 12CZ1773001G0RGCV0) a dne 24. 9. 2012 (JSD č. MRN 12CZ1703001JWKVYS0). Skutečnost, že zboží pochází z Čínské lidové republiky, bylo zjištěno opakovanou kontrolou po propuštění zboží zahájenou dne 5. 6. 2017, tedy za účinnosti celního kodexu. Podle čl. 85 odst. 1 celního kodexu se výše dovozního cla stanoví na základě pravidel, která se na dané zboží vztahovala v okamžiku, kdy celní dluh u tohoto zboží vznikl. Clo tedy bylo doměřeno s ohledem na v té době účinný čl. 201 odst. 1 písm. a) a odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „předchozí celní kodex“), a nařízení Rady č. 91/2009 k datu propuštění zboží uvedeného na obou výše uvedených JSD. Prováděcí nařízení Komise 2016/278 bylo vyhlášeno v Úředním věstníku Evropské unie až dne 27. 2. 2016, a účinné je tedy od 28. 2. 2016.

[8] Výklad zastávaný krajským soudem zakládá nerovnost mezi daňovými subjekty a zcela odporuje čl. 85 odst. 1 celního kodexu. Daňové subjekty, které jednaly v té době v souladu s právem, uvedly původ zboží pravdivě (z Čínské lidové republiky) a na základě toho jim bylo vyměřeno antidumpingové clo, by byly zjevně znevýhodněné oproti subjektům, které by nemusely v důsledku zastavení řízení na základě prováděcího nařízení Komise 2016/278 hradit uvedené antidumpingové clo.

[9] Nařízení Rady č. 91/2009 je přitom i ke dni podání kasační stížnosti platné, což vyslovil Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve svém rozsudku v řízení o předběžné otázce ve věci C-207/17, Rotho Blaas Srl proti Agenzia delle Dogane e dei Monopoli. Nejvyšší správní soud také již konstatoval, že zrušení antidumpingového cla prováděcím nařízením Komise 2016/278 nelze vnímat jako důvod neplatnosti nařízení Rady č. 91/2009 (např. rozsudek ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017 – 41). Pro posouzení celní povinnosti jsou dle názoru Nejvyššího správního soudu (stěžovatel také odkazuje na stejný názor Krajského soudu v Plzni) rozhodné hmotněprávní předpisy upravující případy vzniku zaplatit clo. Antidumpingové clo bylo zrušeno *pro futuro*, nikoli zpětně, a tedy povinnost uhradit clo v důsledku dovozu před zrušením cla zůstala nedotčena.

[10] Stěžovatel na závěr uvádí, že účelem kontroly po propuštění zboží je ověření správnosti a úplnosti informací uvedených v celním prohlášení. Proto, když obdržel nové podklady, na základě nichž mohl znovu přistoupit k ověření deklarovaného původu zboží a tento postup mu právní předpisy umožňovaly, zcela v souladu s nimi a v jejich mezích kontrolu zahájil a provedl. Obsah nařízení Rady č. 91/2009 a prováděcího nařízení Komise 2016/278 nebyl vůbec pro zahájení podstatný, resp. tato nařízení uvedený postup neupravují a současně ani jinak neomezují, tedy zahájení kontroly nepovažuje za nezákonný zásah. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že první kontrolu směřující k ověření původu zboží u jejích 18 celních deklarací JSD stěžovatel zahájil a provedl v období od 7. 8. 2013 do 20. 3. 2015. U 5 JSD stěžovatel clo doměřil, u zbylých 13 JSD doměřovací řízení zastavil; mezi kontrolovanými byly i JSD č. MRN 12CZ1773001G0RGCV0 a č. MRN 12CZ1703001JWKVYS0, o nichž se v projednávané věci jedná (dále jen „předmětné JSD“). Dne 5. 6. 2017 stěžovatel zahájil opakovanou kontrolu zaměřenou na ověření země původu dovezeného zboží uvedeného v předmětných JSD. V oznámení o zahájení kontroly po propuštění zboží stěžovatel uvedl, že novým důkazem, na jehož základě kontrolu zahájil, byla zpráva z šetření ze strany Evropského úřadu boje proti podvodům (dále jen „OLAF“) související

se zásilkami spojovacího materiálu, u kterých byl nesprávně deklarován původ zboží z Tchajwanu (dále jen „zpráva OLAF“) a která byla stěžovateli doručena dne 12. 4. 2017.

[12] Podle žalobkyně nepředstavuje čl. 48 celního kodexu ani k němu relevantní judikatura SDEU (konkrétně rozsudek ze dne 10. 12. 2015, C-427/14, *Veloservis*) samostatnou procesní úpravu pro posouzení, zda je kontrola po propuštění zboží nezákonným postupem vůči ní. Tento článek celního kodexu nemá vliv na posouzení podmínek pro podání zásahové žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s.

[13] Dále žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedla, že nezákonným zásahem může být i daňová kontrola; jedná o postup, který je uplatněním pravomoci, k němuž je třeba zákonného podkladu a který je možno provádět jen a pouze v zákonem stanovených mezích a zákonem stanovenými způsoby. Žalobkyně má za to, že takovým zákonným podkladem pro provedení kontroly je prováděcí nařízení Komise 2016/278, které stanoví podmínky, za kterých se již nebude antidumpingové clo vybírat a kdy se řízení týkající se tohoto dovozu zastavuje (čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278). Není pravdou, že stěžovatel v okamžiku zahájení kontroly nevěděl, že bude třeba aplikovat právní předpisy týkající se dovozu z Čínské lidové republiky. Uvedené totiž vyplývalo ze zprávy OLAF, která byla novým důkazem pro opakovanou kontrolu. Žalobkyně tedy zdůraznila, že evidentně šlo o cílenou kontrolu zaměřenou na doměření antidumpingového cla na základě důkazu, kterým byla zpráva OLAF, ze které vyplývalo, že zboží žalobkyně bylo původem z Čínské lidové republiky (uvedené také vyplývalo z protokolu a oznámení o kontrole). Stěžovatel také mohl předvídat výsledek kontroly, neboť v době dovozu bylo předmětné zboží zařazeno do kombinované nomenklatury a podléhalo celní sazbě 3,7% (nehledě na to, z jaké země bylo dovezené) a pouze v případě, že bylo dovezeno z Čínské lidové republiky či Malajsie, podléhalo antidumpingovému clo. Pokud byla tedy kontrola zaměřená na zemi původu zboží, je evidentní, že stěžovatel hodlal doměřit antidumpingové clo. Za zákonný podklad lze proto považovat prováděcí nařízení Komise 2016/278 týkající se zrušení antidumpingového cla na dovozy z Čínské lidové republiky, a krajský soud byl tedy oprávněn zkoumat, zda toto nařízení umožňovalo stěžovateli kontrolu provést.

[14] Žalobkyně dále namítla, že nesouhlasí s výkladem stěžovatele, že řízení uvedené v čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 se vztahuje k antidumpingovému řízení zahájenému Evropskou komisí dne 9. 11. 2007 a skončenému (zastavenému) tímto nařízením dne 26. 2. 2016. Především poukázala na jazykový výklad (vycházející z anglické verze), který umožňuje dospět k (nejednoznačnému) závěru, že se prováděcí nařízení Komise 2016/278 vztahuje jak na antidumpingové řízení (vedené Komisí), tak i na řízení o vyměření/doměření cla.

[15] Dále podle žalobkyně nařízení Rady č. 91/2009 bylo vydáno na základě nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „základní nařízení z roku 1996“). S účinností od 11. 1. 2010 do 17. 7. 2016 bylo toto základní nařízení nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „základní nařízení z roku 2009“). Ke dni nabytí účinnosti prováděcího nařízení Komise 2016/278 bylo účinné posledně jmenované nařízení.

[16] Žalobkyně popsala průběh řízení ve věci dumpingu podle základního nařízení z roku 1996. S ohledem na popsanou právní úpravu uvedla, že antidumpingové řízení po vydání nařízení, kterým je uloženo konečné antidumpingové clo, již dále neprobíhá. V případě spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky bylo

pokračování

zahájeno antidumpingové řízení dne 9. 11. 2007 a konečné antidumpingové clo bylo uloženo dne 26. 1. 2009 (s účinností 1. 2. 2009) na základě základního nařízení z roku 1996, tedy není dle žalobkyně třeba zkoumat právní úpravu v základním nařízení z roku 2009 (která je nicméně stejná jako v základním nařízení z roku 1996). Uvedené vyplývá i z rozsudku SDEU ve věci C-256/16, *Deichmann*. Komise má možnost v původním antidumpingovém řízení pokračovat, a to k okamžiku, kdy nastala v tomto řízení protiprávnost. V době nabytí účinnosti prováděcího nařízení Komise 2016/278 však žádné antidumpingové řízení neprobíhalo, neboť bylo ukončeno vydáním nařízení Rady č. 91/2009 dne 26. 1. 2009, kterým bylo antidumpingové clo uloženo.

[17] Žalobkyně poukázala také na postup Evropské unie v případě rozporu unijního předpisu s právem WTO. Upozornila na nařízení č. 2015/476 o opatřeních, která může Unie přijmout na základě zprávy přijaté orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních (dále jen „nařízení č. 2015/476“), dle něž může Komise v daném případě přijmout přezkumným postupem určitá opatření, a to v návaznosti na zprávu orgánu WTO pro řešení sporů (dále jen „ORS“). Uvedené odlišila od přezkumu podle základního nařízení z roku 1996 a roku 2009. Uzavřela, že pokud Komise uvedla v čl. 1 prováděcího nařízení 2016/278, že se řízení zastavuje, nemohlo se jednat o antidumpingové řízení, neboť v té době žádné takové řízení neprobíhalo. Žalobkyně provedla srovnání, jakým způsobem postupovala Evropská unie v minulosti, pokud ORS považoval unijní předpis za neslučitelný s právem WTO. Ze srovnání vyplynulo, že Komise ve výrokové části uvedla, že antidumpingové řízení bylo zastaveno [prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/1570] nebo ukončeno [nařízení Rady (EU) č. 160/2002], pouze v případě, že antidumpingové řízení skutečně probíhalo. Ve vztahu k prováděcímu nařízení Komise 2016/278 uvedla, že Komise nezahájila žádný přezkum ani řízení, ale pouze přezkumným postupem dle nařízení č. 2015/476 zrušila antidumpingové clo a řízení týkající se tohoto dovozu zastavila.

[18] Podle žalobkyně neexistuje jednoznačný výklad čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 a formulace „*řízení týkající se tohoto dovozu zastavuje*“. Opakovaná kontrola týkající se antidumpingového cla a současně s ní zahájené doměřovací řízení je však dle jejího názoru řízením týkajícím se dovozu zboží, u kterého byl dle celních orgánů chybně deklarován původ zboží. Čl. 1 se tedy týká i těchto řízení, neboť se v nich řeší otázky týkající se dovozu. Stěžovatel tedy neměl důvod zahájit opakovanou kontrolu, pokud mu bylo známo, že zboží je původem z Čínské lidové republiky. Toto zboží bylo sice propuštěno do volného oběhu před nabytím účinnosti prováděcího řízení Komise 2016/278 (a v té době by se na něj vztahovalo antidumpingové clo), ale nové doměřovací řízení ohledně tohoto zboží by bylo zahájeno až po nabytí jeho účinnosti, a proto by nebylo možno antidumpingové clo doměřit.

[19] Na závěr žalobkyně uvedla, že nejde o nerovnost mezi dovozci, kteří původ zboží správně uvedli a antidumpingové clo zaplatili, a těmi, kteří tak neučinili a na základě prováděcího nařízení Komise 2016/278 by jim již ani nemohlo být clo doměřeno (dle žalobkyně má přednost speciální ustanovení čl. 1 uvedeného prováděcího nařízení před čl. 85 odst. 1 celního kodexu, dle kterého by se mělo dovozní clo stanovit na základě pravidel pro výpočet cla, která se na dané zboží vztahovala v okamžiku, kdy celní dluh u tohoto zboží vznikl). Zdůraznila, že prováděcí nařízení Komise 2016/278 bylo reakcí Evropské unie na výsledek sporu před ORS, na základě kterého porušila mezinárodní právo, a proto zrušila v daném případě antidumpingové clo. Žalobkyně upozornila i na jiné nespravedlivé případy, u kterých soudní orgány Evropské unie prohlásily nařízení ukládající konečné antidumpingové clo za neplatné. V těchto případech bylo vybíráno antidumpingové clo a dovozcům nebylo vráceno, protože jim uplynula lhůta pro jeho vrácení.

[20] Žalobkyně poukázala také na jiný případ, v němž se Krajský soud v Brně přiklonil k její interpretaci čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278. Z výše uvedených důvodů navrhla kasační stížnost zamítnout.

[21] V replice stěžovatel upozornil, že i OLAF se přiklonil ve svém přípisu č. j. JK/lc/OLAF.B.1(S)(2016)9835 (adresovaném všem členským státům ve věci zrušení konečného antidumpingového cla na dovozy určitých spojovacích prostředků a spojovacích prostředků z oceli pocházejících z Čínské lidové republiky ve znění rozšířeném na dovoz určitých spojovacích prostředků ze železa nebo z oceli zasílaných z Malajsie) k výkladu, že veškerá antidumpingová cla, která nebyla zjištěna před účinností prováděcího nařízení Komise 2016/278, ale týkala se dovozů před tímto datem, by měla být doměřena. Doplnil, že žalobkyně zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Brně byl napaden kasační stížností. V dalším podání podpořil stěžovatel svůj názor odkazem na nedávné rozsudky Nejvyššího správního soudu (konkrétně 2. a 3. senátu), jimiž soud zrušil rozhodnutí krajských soudů, které zaujaly stejný právní názor ohledně výkladu čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 jako žalobkyně a krajský soud v projednávané věci.

[22] Ve svém vyjádření žalobkyně nad již uvedené konstatovala, že stěžovatel přiznal, že se v jejím případě nejednalo o namátkovou kontrolu, ale že z úřední činnosti a ze zprávy OLAF mu bylo známo prováděcí nařízení Komise 2016/278. Nechtěl tedy prvně zjistit původ zboží a až poté aplikovat právní předpisy. Zároveň upozornila, že výklad v přípisu OLAF není právně závazný. Dále se žalobkyně vymezila proti rozsudkům 2. a 3. senátu Nejvyššího správního soudu. Především znovu zdůraznila, že Komise neměla ve svém prováděcím nařízení na mysli zastavení antidumpingového řízení. V argumentaci, která se vztahovala k projednávané věci (argumentace žalobkyně k nezohlednění trestnosti penále není v projednávaném případě relevantní), žalobkyně detailně popsala postup unijních orgánů ve věci ochrany před dumpingovými dovozy podle základního nařízení z roku 1996. Dle výkladu žalobkyně toto nařízení výslovně nestanovuje, kdy končí antidumpingové řízení, pokud je uloženo antidumpingové clo. S ohledem na jeho čl. 9 má za to, že řízení se zastaví, pokud *a)* je podnět stažen; *b)* není nutno přijmout žádná ochranná opatření; *c)* ve všech ostatních případech (tedy i při uložení antidumpingového cla), pokud Komise již nehodlá pokračovat v řízení, předloží návrh na zastavení řízení (se zprávou o výsledcích konzultací) Radě EU a Rada nepřijme do měsíce jiné rozhodnutí. Řízení se také zastaví, činí-li dumpingové rozpětí méně než 2%. Šetření se v tomto případě zastaví pouze tehdy, pokud dumpingové rozpětí u jednotlivých vývozců je nižší než 2%, tyto vývozci zůstávají předmětem řízení a mohou se znovu stát předmětem šetření v rámci pozdějšího přezkumu pro danou zemi podle čl. 11.

[23] Následně žalobkyně poukazovala na rozsudky SDEU, z nichž dovodila, že uložením konečného antidumpingového cla je ukončeno antidumpingové řízení, a také na jiná nařízení, jimiž se zastavovala či ukončovala antidumpingová řízení a která proto výslovně užívala pojem „antidumpingová“. Čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 nepoužívá pojem „antidumpingová“, a zastavuje proto konkrétní celní řízení ohledně dovozu, která v souvislosti s antidumpingovým clem probíhají. Toto ustanovení dle žalobkyně také vyjadřuje nepravou retroaktivitu (ve vztahu k hmotněprávní úpravě čl. 67 předchozího celního kodexu). Komise předmětným prováděcím nařízením totiž reagovala již na druhou zprávu ORS, z níž vyplýval nesoulad Evropskou unií zavedených antidumpingových cel (od 31. 1. 2009 do 27. 2. 2016) s právem WTO. Tento rozpor Komise vyřešila zrušením nařízení Rady č. 91/2009 ve znění nařízení č. 924/2012 a potvrzeného prováděcího nařízením Komise 2015/519. Chtěla tak umožnit těm dovozcům, u kterých probíhalo řízení ohledně předmětného dovozu, aby bylo zastaveno. Protože žalobkyně předložila nové argumenty, které vedou k jiné interpretaci, než kterou zaujaly 2. a 3. senát Nejvyššího správního soudu, může se Nejvyšší správní soud od dosavadního názoru odchýlit, aniž by věc

pokračování

předkládal do rozšířeného senátu. V souvislosti s uvedenými novými argumenty není ani důvod pokládat předběžnou otázku k SDEU. Pokud by však Nejvyšší správní soud v projednávané věci setrval na zaujatém názoru, navrhuje žalobkyně podat jí navrhované předběžné otázky k SDEU (kopírující výše vznesené úvahy).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[25] Jádrem kasační argumentace stěžovatele je, že krajský soud nesprávně posoudil, že zahájení opakované kontroly po propuštění zboží podle § 5 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „celní zákon“), čl. 48 celního kodexu Unie a § 85 odst. 5 a 6 daňového řádu je v rozporu s prováděcím nařízením Komise 2016/278. Dle názoru krajského soudu měla být na základě prováděcího nařízení Komise 2016/278 všechna řízení ve vztahu k předmětnému antidumpingovému clu zastavena, nešla tedy již ani zahajovat řízení ohledně doměření antidumpingového cla, a nebylo proto možno ani zahájit kontrolu směřující k doměření.

[26] Nejvyšší správní soud se předně neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že účinnost prováděcího nařízení Komise či neplatnost nařízení Rady č. 91/2009 nemohla mít vliv na oprávnění k zahájení a provedení (opakované) kontroly po propuštění zboží.

[27] Institut kontroly po propuštění zboží vychází především z čl. 48 (a čl. 46) celního kodexu, dříve čl. 78 předchozího celního kodexu, a § 5 celního zákona, dříve § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „předchozí celní zákon“). Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobkyně, že by daná procesní úprava a judikatura k ní byla v případě posuzování zákonnosti kontroly po propuštění irelevantní. Uvedený institut slouží ke kontrole celního dluhu za trvání stanovené prekluzivní lhůty, resp. celní orgány jsou oprávněny za tím účelem provádět kontrolu celního prohlášení po propuštění zboží a ověřit správnost údajů v něm uvedených (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018 - 29). Český zákonodárce, kterému byl dán unijním celním kodexem ke konkretizaci právní úpravy předmětné kontroly poměrně široký prostor, odkazuje v § 5 celního zákona na daňovou kontrolu podle § 85 daňového řádu.

[28] Jak uvádí důvodová zpráva k § 5 celního zákona, „*navrhuje se zavedení specifické úpravy daňové kontroly, jejímž předmětem jsou povinnosti podle celních předpisů, pokud je prováděna v případě kontroly po propuštění zboží. Kontrola po propuštění zboží je upravena v čl. 48 celního kodexu Unie, přičemž se jedná o následnou kontrolu, která je prováděna ex post po skončení celního řízení (tj. poté, co již bylo zboží propuštěno do celního režimu). Podle uvedeného ustanovení platí, že po propuštění zboží mohou celní orgány za účelem celních kontrol ověřovat správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení, celním prohlášení pro dočasné uskladnění, vstupním souborném celním prohlášení, výstupním souborném celním prohlášení, prohlášení o zpětném vývozu nebo oznámení o zpětném vývozu a existenci, pravost, správnost a platnost veškerých podkladů a provádět kontrolu účetnictví deklaranta a jiných záznamů vztahujících se k operacím s daným zbožím nebo k předšlým nebo následným obchodním operacím s tímž zbožím. Celní orgány mohou toto zboží rovněž kontrolovat nebo z něj odebrat vzorky, je-li jeho kontrola ještě možná. Současně platí, že tyto kontroly lze provést v prostorách držitele zboží, jeho zástupce nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely.* Z praxe orgánů Celní správy České republiky již v současnosti vyplývá potřeba normovat pro případ kontroly po propuštění zboží specifickou formu daňové kontroly, která umožní rychlejší a méně náročné zjištění relevantních skutečností než klasická daňová kontrola podle daňového řádu (která je a bude nadále využívána v rámci jiných

případů celní kontroly tam, kde složitost dokazování a komplexnost prověřování relevantních skutečností aplikaci daňové kontroly vyžaduje). V jistém smyslu přitom tato modifikovaná daňová kontrola plní podobnou úlohu, jakou při správě daní plní postup k odstranění pochybností, který v celní oblasti nelze plnobodnotně využít zejména vzhledem k absenci daňového tvrzení, ke kterému je zpravidla vztažen.

(...)

Jedním z důvodů, proč je v návrhu nového celního zákona upravena modifikovaná verze daňové kontroly pro potřeby kontroly po propuštění zboží, je rovněž skutečnost, že oproti „klasické“ daňové kontrole nemá celní kontrola vliv na prekluzivní lhůtu pro stanovení daně, resp. cla. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu způsobí zahájení daňové kontroly přerušeni běhu tříleté lhůty pro stanovení daně a vyvolá celý její nový běh. Celní kontrola však není úkonem navázaným na tříletou lhůtu pro stanovení cla upravenou v čl. 103 celního kodexu Unie, tzn. nepřerušuje (znovu nerozvíhá) tuto lhůtu. Specifická úprava daňové kontroly pro potřeby kontroly po propuštění zboží v novém celním zákoně oproti daňové kontrole jako takové upravené v daňovém řádu tak navrženou textací napomáhá věcně i právně správnému zjištění a stanovení cla, a to v omezeném časovém prostoru.“

[29] Kontrola po propuštění zboží má být tedy modifikovanou daňovou kontrolou pro potřeby celního řízení a má napomáhat ke správnému zjištění a stanovení cla. Jak při kontrole podle § 5 celního zákona, tak při daňové kontrole dochází ke střetu veřejného zájmu na správném stanovení cla, resp. daně a osobní sféry jednotlivce při realizaci kontroly. V této souvislosti Ústavní soud uvedl k daňové kontrole, že jejím legitimním cílem je veřejný zájem na řádném stanovení a výběru daní a omezení osobní sféry jednotlivce při realizaci daňové kontroly správcem daně je nutno posuzovat z hlediska principu přiměřenosti v každém jejím konkrétním případě tak, aby byl vyloučen svévolný postup správce daně (stanovisko Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, Pl. ÚS-st 33/11). Zároveň Ústavní soud v citovaném stanovisku konstatoval, že podstatou daňové kontroly je možnost jejího namátkového provedení, proto dospěl k závěru, že nelze bez dalšího označit za svévolný postup zahájení či průběh daňové kontroly, u níž neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu.

[30] Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud ke kontrole po propuštění zboží za předchozí právní úpravy tak, že „účelem následné kontroly je v souladu s § 127 celního zákona přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení. Viděno z širší perspektivy, není tato kontrola samoúčelná – tedy správnost a úplnost údajů se nekontroluje pouze kvůli tomuto zjištění samotnému, ale především proto, aby bylo možno posoudit, zda clo a daň z přidané hodnoty byly vyměřeny ve správné výši.“ (rozsudky ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006 – 120, nebo ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014 – 40).

[31] Kontrola po propuštění je tedy procesní institut, jehož podstatou je nepochybně „po vzoru“ daňové kontroly jeho namátkové provedení. Při jeho využití by však měly celní orgány brát předně v úvahu jeho legitimní cíl, pro nějž je možno omezit osobní sféru jednotlivce, a tím je správné zjištění a stanovení, potažmo vybrání cla. Pokud proto v konkrétním případě ještě před zahájením kontroly po propuštění zboží celní orgány mají (případně mají mít) vědomost o skutečnosti, že ke správnému zjištění, stanovení či vybrání cla na základě aplikovatelné hmotněprávní úpravy dojit s největší pravděpodobností ani potenciálně nemůže, nelze mít takovou kontrolu (omezení osobní sféry jednotlivce) za přiměřenou. Jinak řečeno, pokud (unijní či vnitrostátní) zákonodárce vyjádří v právně závazném předpisu vůli clo zrušit, nelze kvůli takovému celnímu dluhu provádět kontrolu, k níž by měly celní orgány za běžných okolností pravomoc (založenou na celním kodexu, celním zákoně a daňovém řádu).

[32] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s námitkou stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil nezákonnost provedení opakované kontroly s odkazem na prováděcí nařízení Komise 2016/278, které se týkalo zrušení antidumpingového cla a zastavení řízení. Pokud by totiž prováděcí nařízení Komise 2016/278 rušilo antidumpingové clo a zastavovalo by všechna (vyměřovací/doměřovací) řízení o antidumpingovém clu, byla by kontrola (vedoucí k ověření

pokračování

správnosti údajů v JSD) nepřiměřená, neboť taková kontrola by nemohla k zjištění, stanovení a vybrání cla vést.

[33] Navazující otázkou však je, zda lze po přijetí prováděcího nařízení Komise 2016/278 doměřit antidumpingové clo v souvislosti s dovozem některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a s tím je spojená otázka výkladu čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278. Nejvyšší správní soud se k uvedeným otázkám vyjádřil ve svých rozsudcích např. ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Afs 376/2019 – 31, ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018 – 29, či ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 Afs 391/2018 – 29, a neshledal žádný důvod se od uvedených rozhodnutí odchýlit.

[34] Konkrétně uvedl (v rozsudku č. j. 3 Afs 163/2018 – 29):

[18] *Z hlediska věcného posouzení stěžovatel krajskému soudu vytyká nesprávnou interpretaci pojmu ‚řízení‘ ve smyslu čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278. Podle tohoto ustanovení, ‚[k]onečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli [...] a pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířené na dovoz zasílaný z Malajsie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Malajsie, se zrušuje a řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje.‘*

[19] *Nejvyšší správní soud si je vědom, že jako tzv. soud poslední instance, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky, má povinnost předložit Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku týkající se sporného výkladu aktů přijatých orgány Unie (čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie). V nyní projednávané věci však pro tento postup důvody neshledal. Vycházel přitom z rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, CILFIT proti Ministero della Sanità, C-283/81, z něhož se mimo jiné podává, že soud poslední instance nemá povinnost předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku, pokud a) otázka komunitárního práva není relevantní pro řešení daného případu, nebo b) existuje judikatura Soudního dvora k dané otázce, která již byla vyložena, tzv. acte éclairé, nebo c) výklad a správná aplikace komunitárního práva jsou natolik zjevné, že nedávají prostor pro žádné důvodné pochybnosti (tzv. acte clair). V nyní projednávané věci dospěl kasační soud k závěru, že výklad čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278, respektive tam užitého pojmu ‚řízení‘, je (za použití standardních interpretačních metod) jednoznačný a nepřináší interpretační nejasnosti, jedná se tedy o acte clair.*

[20] *Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem stěžovatele, že řízením, které se podle shora citovaného článku zastavuje, není míněn postup celních orgánů členských států v souvislosti s vyměřením nebo doměřením antidumpingového cla při jednotlivých dovozech zboží, ale rozumí se jím postup orgánů Unie při prošetřování okolností rozhodných pro uvalení antidumpingového cla na zboží dovážené na trh Unie ze států, které nejsou jejími členy, uplatňování ochranných opatření (například zavádění prozatímních opatření, uložení konečného antidumpingového cla) a překrum těchto opatření před pozbytím jejich platnosti. Tento závěr vyplývá z hierarchického uspořádání a vzájemné provázanosti unijních předpisů upravujících ochranu vnitřního trhu Unie před dumpingovými dovozy ze třetích zemí, jakož i z jejich samotného znění.*

[21] *Ochranu vnitřního trhu před dumpingovým a subvencovaným dovozem uplatňuje Unie, respektive její právní předchůdci Evropské společenství (ES) a Evropské hospodářské společenství (EHS), od roku 1968 (viz nařízení Rady ES č. 459/68 o ochraně před dumpingem nebo poskytování podpory či subvencí státy, které nejsou členy Evropského hospodářského společenství), a to prostřednictvím nařízení o ochraně před dumpingovým (a subvencovaným) dovozem ze zemí, které nejsou členy EHS/ ES/ EU, pro které se zaužíval pojem ‚základní nařízení‘. Základní nařízení stanoví obecná pravidla pro postup Komise a Rady při ukládání antidumpingového cla; od roku 1968 do současnosti (aktuálně účinné základní nařízení vstoupilo v platnost 20. 7. 2016) bylo vydáno celkem 8 základních nařízení, přičemž pozdější nařízení vždy zrušilo a nahradilo to dříve účinné. Pro nyní projednávanou věc jsou relevantní výše citovaná základní nařízení z roku 1996 a základní nařízení z roku 2009. Obě tato nařízení již pozbyla účinnosti, první z nich v důsledku přijetí základního nařízení z roku 2009, základní nařízení z roku 2009 pak bylo nabrženo aktuálně účinným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (dále jen ‚základní nařízení z roku 2016‘). Všechna zmíněná základní nařízení bez výraznějších odchylek upravují mechanismus ukládání antidumpingového cla následovně: Komise i členské státy přijímají podněty od fyzických a právnických osob, popřípadě od sdružení bez právní subjektivity jednajících jménem*

výrobního odvětví Společenství (Unie) k zahájení šetření ke zjištění existence, stupně a účinku údajného dumpingu; podněty, včetně důkazů o údajném dumpingu přijaté členskými státy, jsou předávány Komisi, Komise naopak zasílá opis veškerých jí přijatých podnětů členskými státem na vědomí. Shledá-li pro to Komise důvody, zahájí řízení a tuto skutečnost oznámí v Úředním věstníku. V rámci tohoto řízení provádí Komise ve spolupráci s členskými státy, dovozci, vývozci a osobami, které podaly podnět, šetření, jehož účelem je zjištění existence dumpingu, jeho stupně a účinky. Výsledkem šetření je buď 1) přijetí uspokojivého dobrovolného závazku vývozce, že změní ceny svých výrobků nebo přestane výrobky vyvážet na dané území za dumpingové ceny, nebo 2) zastavení řízení bez přijetí ochranného opatření, nebo 3) uložení konečného antidumpingového cla nařízením Rady, respektive Komise, je-li ukládáno antidumpingové clo podle základního nařízení z roku 2016. Uložené antidumpingové clo může být prováděcími nařízeními zvýšeno, rozšířeno na dovoz i z jiných zemí, případně jimi může být jeho platnost prodloužena. Není-li platnost antidumpingového cla na základě přezkumu před pozbytím platnosti prodloužena, pozbývá platnosti uplynutím pěti let od jeho uložení; toto pravidlo nebylo obsaženo pouze v prvním základním nařízení Rady č. 459/68.

[22] Antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli, které je předmětem sporu mezi žalobkyní a stěžovatelem, má svůj původ již v základním nařízení z roku 1996, především v jeho čl. 5 (Zahájení řízení) a článku 9 (Zastavení řízení bez přijetí opatření; uložení konečného antidumpingového cla). Na základě podnětu podaného dne 26. 9. 2007 Evropským institutem pro průmyslové spojovací prostředky oznámila Komise v souladu s čl. 5 odst. 9 základního nařízení z roku 1996 v Úředním věstníku Evropské unie dne 9. 11. 2007 zahájení antidumpingového řízení [viz Oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (2007/C 267/11); Úř. věst. C 267, 9. 11. 2007, s. 31]. V souladu s čl. 9 odst. 4 základního nařízení z roku 1996 poté uložila Rada nařízením č. 91/2009 konečné antidumpingové clo na dovoz spojovacího materiálu s kódy kombinované nomenklatury (KN) uvedenými v čl. 1 tohoto nařízení (nabylo účinnosti dnem 1. 2. 2009). Dne 30. 11. 2009 přijala Rada základní nařízení z roku 2009, kterým s účinností od 11. 1. 2010 zrušila původní základní nařízení z roku 1996. Čl. 23 základního nařízení z roku 2009 ovšem výslovně stanoví, že zrušením základního nařízení z roku 1996 není dotčena platnost řízení zahájených na jeho základě.

[23] Předmětné antidumpingové clo bylo posléze rozšířeno na dovoz výše uvedených výrobků z Malajsie prováděcím nařízením Rady č. 723/2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „prováděcí nařízení Rady č. 723/2011“). Sazba tohoto cla byla upravena prováděcím nařízením Rady (EU) č. 924/2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „prováděcí nařízení Rady č. 924/2012“). Platnost tohoto antidumpingového cla byla na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 základního nařízení z roku 2009 prodloužena prováděcím nařízením Komise 2015/519. Téměř rok po vydání poslední citovaného nařízení Komise toto antidumpingové clo zrušila prováděcím nařízením Komise 2016/278 a řízení týkající se tohoto dovozu zastavila.

[24] S ohledem na shora uvedenou legislativní posloupnost má Nejvyšší správní soud za nesporné, že právě výše popsany proces, jenž se opírá o čl. 5 základního nařízení z roku 1996, zahájený oznámením Komise ze dne 9. 11. 2007, je oním řízením ve smyslu čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278. Spojitost mezi řízením dle čl. 5 základního nařízení z roku 1996 (který v obdobném znění převzalo i základní nařízení z roku 2009) a řízením dle čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 vyplývá mimo jiné z výše citovaného čl. 23 základního nařízení z roku 2009, podle něhož zrušením předchozího právního předpisu nejsou dotčena řízení zahájená na jeho základě. Také prováděcí nařízení Rady č. 723/2011 reflektuje, že ve věci dovozu předmětného spojovacího materiálu je vedeno řízení, neboť v části 1. preambule s názvem „Postup řízení“ shrnuje stávající ochranná opatření uložena nařízením Rady č. 91/2009 a průběh šetření obcházení antidumpingových opatření podle čl. 13 základního nařízení z roku 2009 (účinného v rozhodné době). Poněkdat lze také na prováděcí nařízení Rady č. 924/2012, kterým byla změněna sazba antidumpingového cla; v bodu 112 jeho preambule je užito slovní spojení „antidumpingové řízení týkající se dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky“ a odkazuje se zde na řízení zahájené právě oznámením Komise ze dne 9.

pokračování

11. 2007. Konečně i prováděcí nařízení Komise 2015/519, obdobně jako prováděcí nařízení Rady č. 723/2011, v preambuli (část A ŘÍZENÍ) rekapituluje postup, který předcházel přezkumu tohoto antidumpingového cla před pozbytím platnosti, a šetření prováděné Komisí.

[25] Stanoví-li tedy čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278, že „řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje“, nemůže být pochyb o tom, že touto formulací mínila Komise, jako autor tohoto předpisu, zastavit řízení, které v souvislosti s podezřením o dumpingu zabývala podle čl. 5 základního nařízení z roku 1996. Řízení, které se prováděcím nařízením Komise 2016/278 zastavuje, je sice – slovy krajského soudu – vymezeno prostřednictvím jeho předmětu, tímto předmětem ovšem není konkrétní dílčí dovoz předmětného spojovacího materiálu, ohledně něhož bylo zabýváno celní řízení v konkrétním členském státě za účelem propuštění tohoto zboží do některého z celních režimů, nýbrž dovoz v obecném slova smyslu, jakožto soubhrn všech dovozů tohoto zboží mezi Unií a třetími zeměmi (zde Čínou a Malajsií). Ostatně jen těžko si lze představit, že by Komise prováděcím nařízením, které je ve smyslu čl. 291 odst. 2 ve spojení s čl. 289 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie toliko odvozeným nelegislativním aktem, zasahovala do řízení zabývaných celními orgány členských států podle vnitrostátních právních předpisů.

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožnil i s dílčím argumentem stěžovatele, že podanému vykladu svědčí také skutečnost, že pojem „řízení“ je v čl. 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 jak v české, tak v dalších jazykových verzích, užitý v jednotném čísle (srov. například v anglickém jazyce: the proceeding concerning these imports is terminated, v německém jazyce: das diese Einfuhren betreffende Verfahren wird eingestellt, ve španělském jazyce: poniéndose fin por tanto al procedimiento relacionado con dichas importaciones, slovenském jazyce: konanie týkajúce sa tohto dovozu sa ukončuje, ve slovinském jazyce: postopek v zvezi s tem uvozom pa se zaključí).

[27] Lze tedy shrnout, že článkem 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 zůstávají jednotlivá zabývaná celní řízení, týkající se uložení antidumpingového cla na dovoz předmětného spojovacího materiálu, vedená před příslušnými orgány členských zemí, nedotčena; krajský soud proto pochybil, dospěl-li k závěru opačnému a zavázal-li stěžovatele nesprávným právním názorem, v jehož důsledku by byl stěžovatel po zrušení napadeného rozhodnutí povinen řízení o doměření antidumpingového cla zastavit. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je tak naplněn.“

[35] Žalobkyně předkládá argumenty, které dle jejího názoru uvedený závěr již nyní ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyvracejí. S předestřenými argumenty se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Žalobkyně si nesprávně vykládá závěry dosavadní judikatury, z nichž vyvozuje, že v projednávaném případě by musela existovat „zdvojenost“ či dokonce „ztrojenost“ antidumpingových řízení. Skutečností však je, že je opravdu vedeno pouze jedno antidumpingové řízení. Jak již bylo uvedeno shora, antidumpingové řízení může být ukončeno vydáním (časově omezeného) konečného antidumpingového cla. S ohledem na možnosti přezkumu tohoto cla (ať už na základě samotných základních nařízení, či na základě závěrů orgánů WTO) může být toto původně uložené antidumpingové clo znovu uloženo (ať už ve stejné, či jiné výši), nebo může být zrušeno a řízení zastaveno.

[36] Otázkou, zda Rada EU porušila vydáváním s věcí souvisejících antidumpingových nařízení své závazky z práva WTO, a tím i Smlouvu o fungování Evropské unie, a jaký to případně mělo vliv na platnost nařízení, se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (z poslední doby např. rozsudek ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017 - 41, nebo ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018 - 40). Poukázal přitom na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 10. 2018 ve věci C-207/17 Rotho Blaas. Soudní dvůr v této věci uvedl, že neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady č. 91/2009 a k němu vydaných nařízení Rady a Komise. Rozhodnutí orgánů WTO pro řešení sporů, z něž je patrný nesoulad postupu vedoucího k zavedení konečného antidumpingového cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI GATT, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009 irelevantní. Z uvedeného je zřejmé, že ani toto nemohl být důvod neplatnosti aplikovaného nařízení Rady č. 91/2009.

[37] V projednávané věci tedy Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu neshledal, že by stěžovatel pochybil, pokud i přes existenci prováděcího nařízení Komise 2016/278 provedl opakovanou kontrolu po propuštění zboží. Rozsudek krajského soudu z uvedeného důvodu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[38] V dalším řízení krajský soud posoudí, zda opakovaná kontrola nebyla provedena až po uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření antidumpingového cla a zda naplňuje podmínky pro opakovanou kontrolu po propuštění zboží (podle § 5 celního zákona ve spojení s čl. 48 celního kodexu za přiměřeného použití § 85 odst. 5 daňového řádu).

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Na základě uvedeného tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení, ve kterém je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu